

Den helige Stefanus' dag

Tom Hardts postilla, första årgången

Evangelium: Matt. 23:34–39.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Denna festdag, som är helgad åt minnet av d. h. Stefanus och alla, som i hans efterföljd lidit för Ordets skull, för tillbaka martyriets alla former på honom, som i dagens evangelium inledningsvis säger: "Se, jag sänder till eder profeter och vise och skriftlärde". Allt som vi firar i dag, återgår på Jesus handling som sin kyrkas högste profet, då han kallar till predikoämbetet, antingen direkt "med stora tecken och under" (Apg. 6:8), som skedde under den första tiden, eller genom kyrkans förmedling, såsom det sker hos oss. Gud är vänd mot oss, handlar bland oss, "sänder till eder profeter och vise och skriftlärde". Dessa män med sitt offentliga, till alla riktade budskap, talar evangelium, julens evangelium om hur vårt kött och blod upphöjts i Den Allra Saligaste Trefaldigheten, just alldeles som vi hörde i går, och som vi hörde i dag, när d. h. Stefanus ropar: "Jag ser himmelen öppen och Människosonen stå på Guds högra sida". I detta rop vilar enligt dagens evangelium just uppenbarelsen av den gudomliga godheten och barmhärtigheten, av "Huru ofta har jag icke velat församla dina barn, liksom hönan församlar sina kycklingar under sina vingar". Sonen i sin Faders härlighet är ju den allra skönaste anblicken av den store Översteprästen, hälsad av sin Faders "Du är en präst till evig tid efter Melki-Sedecks sätt". (Ps. 110:4) Hans översteprästerliga mantel är ju den skyddsmantel, under vilken vi söker skjul, skydd och skärm mot den gudomliga vreden. I dess barmhärtiga veck skyddas vi i dödens stund och kan med förtröstan som d. h. Stefanus ropa: "Herre Jesus, tag emot min ande". Det är den gudomliga gärning, som Jesaja beskriver så: "Såsom fågeln breder ut sina vingar, så skall HERREN Sebaot beskärma Jerusalem; han skall beskärma och hjälpa, han skall skona och rädda". (Jes. 31:5) Detta beskärmande och skonande sker i Sonens mandom, i att "Ett barn varder oss fött, en son bliver oss given, och på hans skuldror skall herradömet vila; och hans namn skall vara: Underbar i råd, väldig Gud, Evig fader, Fridsfurste". (Jes. 9:6)

När detta evangelium förkunnas, när predikan låter oss skåda hur vårt kött och blod upphöjts till Den

Heliga Treenighetens tron för att tillbedjas av keruber och serafim, sker med förkunnarna av detta underbara, att "somliga av dem skolen I dräpa och korsfästa, och somliga skolen I gissla i edra synagogor och förfölja från den ena staden till den andra". Ja, just det skall ske, som skedde med d. h. Stefanus: "Då skriade de med hög röst och höllo för sina öron och stormade alla på en gång emot honom och förde honom ut ur staden och stenade honom". Detta hat springer fram ur obotfärdigheten, ur den fasta övertygelsen, att människan kan falla tillbaka på sin egen rättfärdighet, på det egna jagets kvaliteter. Varje tal om en annan rättfärdighet, en högre rättfärdighet, en tillräknad rättfärdighet blir ett smädligt underkännande, ett angrepp på den medfödda religiositeten, just det, som d. h. Stefanus formulerar så: "I som fingen lagen eder given genom änglars försorg, men icke haven hållit den". (Apg. 6:53) För den, som menar sig ha hållit lagen, som är sin egen medlare med Gud, sin egen frälsare, gäller det att slå hårt mot den, som sätter självmedvetandets grund ifråga. Härom säger vi så:

- I. evangeliet skapar oundvikligen motstånd och splittring,
- II. evangeliets glädje får inte förödas av motståndet och splittringen,
- III. evangeliets motståndare fullbordar blott Guds förhärdelsesdom.

I. Evangeliet skapar oundvikligen motstånd och splittring.

Naturligtvis finns det kristligt färgade former av religion, som på inget sätt framkallar motstånd och splittring, icke den allra minsta lilla sten. Det är den köttets religion, som noga vårdar sig med värdegemenskapen med världen, och som vi ser runt omkring oss. Det rätta evangeliet återigen, det sanna julevangeliet, kallar på Satans motstånd, eggat till angrepp, mobiliserar ondskans arméer. Det är en sanning, som måste predikas, som måste upprepas, som måste betonas, därför att vi av oss själva helst vill tänka bort den. Vi tenderar för vårt eget sinneslugns skull, för vår psykiska balans' skull, till att harmoni-

sera vår tillvaro, blunda för de demoniska gestalter, som rör sig bortom evangeliets ljuskrets. Dessa onda andar vill just detta. I det ögonblick, som vi sluter ögonen, är vi bland dem.

II. Evangeliets glädje får inte förödas av motståndet och splittringen.

Vi avfordras i dag sålunda klarsynthet om evangeliets och kyrkans villkor. Denna öppna blick för ondskans verklighet får dock aldrig släppa den allra skönaste anblicken av Jesus Kristus i Treenighetens sköte, av vårt kött och blod på gudomens tron, av Guds heliga lekamen och blod, "*just det goda självt, som för mig är satt emot min synd, emot döden och all olycka*". (SKB, s. 486) Utan trons glädje vid det heliga Guds Lamm blir klarsyntheten om ondskan en alltför tung börda att bära. Då vissnar vi andligen ned till förtorkade, förhårdnade, förköldade gestalter, som bara klagar, som mumlar om eländes elände, som kan utreda det senaste kätteriet men inte trons storhet. Då har otron vunnit, och våra hjärtan har

förlorat tron. Det är en väg, som vi inte får beträda.

III. Evangeliets motståndare fullbordar blott Guds förhärdelsedom.

Evangeliet i dag är insatt i ett sammanhang, där grundtanken är Jesu fruktansvärda ord: "*Nåväl, uppfyllen då edra fäders mått*". (Matt. 23:32) Otron blir enligt Jesus sitt eget straff. Ja, Jesus sänder till otron "*profeter och vise och skriftlärde*"; så att otron i sitt motstånd mot Jesus på hans härlighetstron alltmer får föröka sin syndaskuld, alltmer dra över sig förbannelse. Så är otron aldrig människans sista frihetshandling, hennes yttersta självständighetsdemonstration, hennes slutliga försök att bli herre över Gud. Gud har också den otro, som han förbannar och förbjuder, i sin hand. Gud förhärligar sig också i otron. Gud står alltid fram som Gud, den högtlovade. Inte bara i martyrerna gör han sig stor och härlig utan också i deras förföljelse, i evangeliets fiender.

Amen.